

сщцото мѣсто; той полулежеше въ такова положение, въ каквото моятъ изстрелъ е могълъ само да го рани, но не и да го убие. Хвърлихъ върху него голѣмъ камъкъ, за да го накарамъ да промѣни положението си. Веднага той се хвърли върху ми съ страшна яростъ и бързина, като наведе глава къмъ земята. Въ единъ мигъ той изчезна въ облакъ отъ прахъ. Азъ стреляхъ почти машинално и отскочихъ въ страни. Той ме блъсна съ всичката тежестъ на тежкото си тѣло и ме търкули на земята. При спущането си носорогътъ се удари въ пѣска и се зарови въ него. Но и това не го успокои. Едва се повдигнахъ на краката си, той отново ме събори и съ острия си рогъ направи дълбока бразда по краката ми; въ сщцото време предния му кракъ притисна рамото ми. Изгубихъ съзнание. Едва помня само нѣкакво дрезгаво груктене и шумъ отъ тежко тѣло, което се промъкваше въ гжстака. Опасността мина... Животътъ ми бѣ спасенъ, но бѣхъ страшно измжченъ, израненъ, разбитъ и едва се домъкнахъ до колибата си. Докато трая тая буря, азъ не изгубихъ присѣствие на духа, но, когато мина опасността, улови ме нервно треперене. Оттогава убихъ много носорози, но трѣбваше да минатъ много седмици, за да мога съ предишното си хладнокрѣвие да нападамъ тѣзи ужасни животни."

Единъ английски пжтешественикъ разказва, че една сутринъ той и другаря му се натъкнали на единъ старъ носорогъ, по който веднага изпратили два куршума. Тежко раненото животно се мжчело да се спаси съ бѣгство и тогава се оказало, че то било женски носорогъ, който ималъ малко носорогче. Малкото се напѣвало да стигне майка си, но като не могло да направи това, скрило се подъ коня на единъ отъ ловцитѣ. Конътъ се отнесълъ къмъ него